

Una pàgina d'amor a la pista "La Terrassa" de Bellvís

...L'amor és un joc molt perillós on quasi sempre es perd. Però val més jugar-hi i perdre que no jugar i no saber mai què és allò que el fa meravellós.

Era per la Mare de Déu d'Agost de l'any 1958. El primer dia de festa queia en divendres i, per tant, teníem 3 dies de festa per endavant i podia divertir-me tant com pogués amb els companys de sempre. Jo me'n vaig anar a viure a Barcelona l'any anterior i enyorava la companyia dels meus amics. Això em donava un *caché* addicional que, si sabia utilitzar-lo, m'havia de servir de molt (això era el que pensava). Em refereixo a la relació amb les noies, és clar. Eren 16 anys els que tenia i s'ha d'entendre que l'èxit és fonamentava en bona part en el grau d'acceptació que tenies entre el personal femení.

La primera sessió de ball a la pista La Terrassa, la tarda-nit del primer dia de festa, la vaig veure. Fou com una aparició enlluernadora, de somni. Morena de 15 anys, mitja cabellera negra, sedosa i ondulant. Bonica de veritat. Vestit blanc tallat i una mica per sota del genoll que insinuava una figura esvelta molt ben proporcionada. Molt simpàtica. I venia de Barcelona com jo! Va passar una bona estona abans no em vaig decidir. Els meus companys no s'atrevien i jo tenia por, molta por. "És molt més del que puc aspirar" –pensava. Fent un gran esforç i mig tremolant m'hi vaig acostar poc a poc i encara no sé com, li vaig preguntar si volia ballar. Tenia poc a perdre i molt a guanyar i evidentment, les possibilitats del NO, eren infinitament superiors al SÍ. Però ves per on va acceptar. Em sentia un triomfador! "Quines festes que m'esperen!" –vaig pensar.

La meva conversa amb ella sortia sense preparar-la. Les paraules, sensibles, respectuoses i amables en venien com si hagués estat tocat per la gràcia divina. El meu únic desig era estar al seu costat i mirar com movia el llavis en parlar, com caminava i com ballava. I l'accent... Ah, l'accent de Barcelona era captivador. Em quedava embadalit escoltant-la. Quasi tots els balls els va ballar

amb mi. En acabar la sessió de ball i després de prendre un Frigolat i una cervesa a l'Espanya Nova, la vaig acompanyar a casa seva. Devien ser entre les 10 o dos quarts d'onze de la nit. Estava trasbalsat i aquella nit no vaig poder dormir. Em dominava una excitada passió d'adolescent en una nit d'estiu.

El dia següent, quan vaig arribar a la Pista la Terrassa, estava parlant amb un xicot de Bellvís 2 anys més gran que jo i... es van posar a ballar. Em vaig enfonsar per dintre. En acabar la peça que estaven tocant i dissimulant el tràngol com vaig poder, m'hi vaig apropar per demanar-li un ball i certament me'l va donar i vam ballar. Però les coses havien canviat. Jo no podia compartir el meu amor i convertir aquell somni en una vergonyosa competició i finalment em vaig anar retirant discretament. De vegades coincidien les nostres mirades, per això sé que a ella no li va agradar massa que em retirés, però tampoc va saber com desempallegar-se'n d'aquell noi súper insistent. A les noies els agraden els nois més grans, jo ja ho sabia, però aquell dia ho vaig poder confirmar. Per mi, l'adversari era un pesat i un apegalós, però era 2 anys més gran. Els meus amics li van advertir que la Maria Dolors tenia un cert compromís amb mi, ja que havíem ballat pràcticament tots els balls la darrera nit. Però ell, ni cas. Em consta que no la volia com jo la volia ni de bon tros. Només volia demostrar la seva superioritat i presumir amb els seus amics. Des d'aleshores que no he parlat més amb ell.

Aquell amor d'estiu va ser tan gran que encara el sento bategar dins el meu cervell i encara puc olorar el perfum d'aquella noia que em va embriagar per sempre. Mai oblidaré a la Maria Dolors de l'estiu del 1958. Anys més tard ens van veure però no vam gosar parlar-ne cap dels dos.

L'amor és un joc molt perillós on quasi sempre es perd. Però val més jugar-hi i perdre que no jugar i no saber mai què és allò que el fa meravellós.

“El primer dia, quan encara estàvem en temps de Franco, vaig passar molts treballs. En aquell moment no es podia fer un ball de qualsevol manera, s’havia de demanar permisos a tot arreu i jo encara no els tenia. El mateix dia que inauguràvem la pista me’l vaig passar tot a Lleida, perquè l’inspector de l’espectacle (que era un policia) em donés el permís. Li vaig dir: - *home, nosaltres ja hem acabat la pista i voldríem obrir. Tot el jovent i el poble estan esperant a que l’inaugurem...* I ho vam aconseguir, la vam obrir per la vigília de Sant Joan de l’any 1954! Vam fer un *pasacalles* pel poble perquè la gent sabés que la pista ja estava oberta. Del primer dia me’n recordaré tota la vida perquè el tracte amb els músics era de 500 ptes., i això incloïa el taxi per a tots ells i tocar fins a la matinada, tot inclòs” - ens explica en Ramon Cerdà.

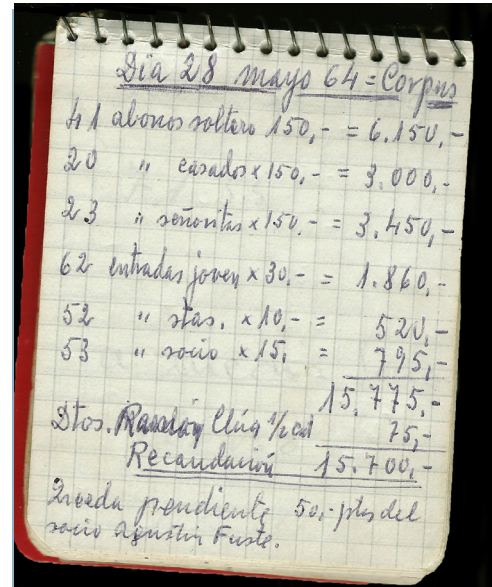
La pista de ball **LA TERRAZA**

explicada amb paraules de: Ramon Cerdà, Amadeu Talarn, Josep Ramon Lladós, Antònia Sellart i Antonieta Bergó.

R.C. - La pista de ball “La Terraza” va estar oberta tots els estius des de l’any 1954 fins al 1972. Va ser una iniciativa privada, meva i de la meva dona que hem va proposar la idea. Nosaltres teníem un terreny molt ben situat, al costat de l’Espanya Nova (actual Delícies) i volíem treure-li profit. Veient que la gent ballava tancada dins l’Espanya Nova, vam pensar en fer una terrasseta a l’aire lliure. Vaig anar a altres municipis per veure que tenien i com ho feien. Hi havia molt poques pistes, una o dues, i eren municipals. En aquell moment jo era pagès i tenia 31 anys. La meva dona treballava a la botiga que teníem sota de casa i ens hi vam engrescar.

Ens han dit que tot i ser una pista de ball, s’hi feien moltes més activitats...

R.C. - Sí, fins i tot vam arribar a fer *boxeo* i lluita lliure! Però, sobretot, sobretot, es feien sessions de patinatge. Venien patinadores de Lleida i feien demostracions.

R.C - Era un negoci familiar, així que tota la família m’ajudava. El Ramon Sans era la persona que estava a la taquilla i el Jaume Vaquer a l’entrada. El Ramon sempre feia el recompte de les entrades que es venien segons les diferents taxes. Ho podeu veure (al capdamunt d’aquestes línies) en les notes que prenia en les llibretetes. Fins i tot apuntava quin temps havia fet. Era l’estiu i estava al descobert, penseu que si plovia influïa molt!

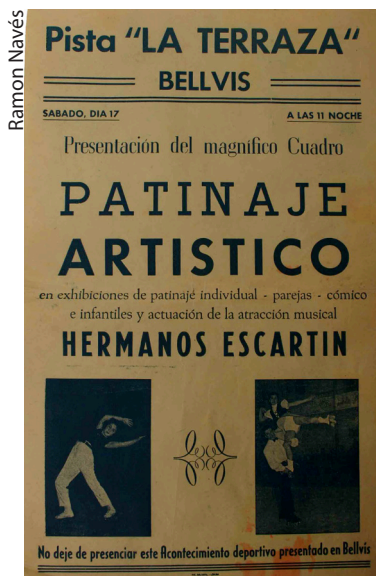
El meu germà Pepe era el *barman*! A ell li encantava això de servir beures, de fer barreges i còctels i de parlar amb un o amb l’altre.

Ja abans d’obrir, la meva dona regava les plantes, que n’hi havia moltes.

La terrassa

Hi havia una terrassa a dalt, a mitja sessió, per allí als voltants de la una o quarts de dues de la nit, paràvem l’orquestra i tothom se n’anava a beure a dalt. Per això el nom de la pista.

L'espai era molt gran i ho permetia. Així que vaig comprar uns quants parells de patins. Només una noia es va trencar el braç una vegada en tants anys i mira que es feien unes patacades...

Cada diumenge es feien actuacions musicals. Parlava amb grups de música de tot arreu.

Som Indígenes (alguns d'ells després van formar La Salseta del Poble sec) era un grup que venia sovint. La festa grossa, això sí, es feia el 15 d'agost per la Mare de Déu d'Agost. Havia anat fins a Barcelona i Saragossa a buscar conjunts en moto o amb el cotxe de línia. Més endavant ja hem vaig poder comprar una furgoneta *DKV alemanya* amb la que anava a buscar i tornava els conjunts als seus pobles. Penseu que tot això passava en el moment en que van aparèixer els Beatles. En aquell temps hi va haver un *boom* en que van aparèixer molts conjunts nous.

Antonieta Bergó - Recordo que venien els **Som Indígenes**, també els **PJ4** que eren de Miralcamp. Els més dolents potser eren els **Julio Pinto**, que durant una temporada venien gairebé cada diumenge, devien ser els més baratets...

Quin preu tenia l'entrada?

R.C. - Em penso que al principi feiem pagar 10 ptes.: entrada i beure! Després va vindre una època en que plovia molt sovint, i la gent no entrava. Ens trobàvem que venia l'orquestra i l'havíem de pagar igualment. Va ser en aquest moment quan em vaig inventar el sistema dels *abonos* o les *talles*. Vam crear una societat amb estatuts i la possibilitat de fer-se soci. Així, els que eren socis pagaven una entrada i els que no una altra. Els socis en van sortir beneficiats perquè els sortia més barat i a mi em va anar millor perquè feia el negoci amb els cèntims que cobrava als que venien de fora; i els diners dels *abonos* em cobrien les orquestres.

Ramon Cerdà

Hem vist en les llibretes que hi ha dies en que hi havia gairebé 500 persones. Déu n'hi do.

R.C. - La gent venien corrents *ancabat* de dinar. Tant bon punt la Roser (la meva dona) regava les plantes, ja feien vindre a la canalla: - ma mare vol que li guardis una taula, o el padrí, o la tieta, el que

fos... La veritat és que la gent venia de molts pobles: d'Artesa de Lleida, de les Borges Blanques, de Menàrguens, de Bell-lloch, d'Albesa...

Els forasters i les forasteres

A.B. - Quan el meu home feia la mili, la pista encara hi era. Jo hi anava, però llavors ballava amb els amics de la colla. I me'n recordo que moltes vegades m'havien vingut a buscar els forasters, i hi hagués ballat, no dic pas que no! Però és clar! No estava ben vist! **Antònia Sellart**- Quan marxaven a la mili ens ajuntàvem les quatre o cinc que teníem la parella a la mili. I ens deien les viudes.

Amadeu Talarn- Quan venia alguna forastera tot el jovent del poble hi volia ballar.

Josep Ramon Lladós- Bé, això si eren guapes!

A.T. - Però com no eren vistes totes n'eren de guapes!

En les fotografies tothom va molt elegant...

R.C. - Al principi era obligatori portar americana i corbata per ballar, sinó no calia. Tothom ho sabia i ho complia. Per la gent que venia de fora, teníem sis o set *trajes* i corbates per si no en portaven. Les noies, això sí, semblaven totes nines, perquè anaven amb uns can-cans i uns vestits... (sospirant) semblaven totes princeses!

Pasqual Carabantes

La pista va ser un lloc on s'hi van fer moltes parelles i on es van crear moltes colles. Se n'han casat molts que es van formar allí a la pista.

Com triàveu la parella de ball?

A.B. - Quan anàvem pel carrer, abans d'arribar a la pista, ja mos trobàvem a la placeta o al carrer. A veure si ballàriem el 3 o el 5, el 6... Oh! Havíem de tenir memòria, eh? I al que ens agradava una mica li dèiem: -del 10 cap amunt! (normalment hi havia uns 13 balls). Llavors quan s'acabava, anàvem a fer el vermut a l'Espanya Nova (El Delícies d'ara).

A.S. - Des del Delícies fins a la ferreteria de la Teresa i fins a Ca l'Armano s'omplia de taules i allí anàvem a fer el vermut amb el xiquet que ens agradava. I quan estàvem enfadades amb algun dèiem: ara a aquest no li donarem cap ball!

A.B. - I aquell que estava enfadat amb tu si no et venia a buscar doncs et quedaves a la lluna. No és com ara que pots ballar sol si vols! Llavors et quedaves en un raconet a veure si algú picava.

A.T. - Durant la mitja part, el jovent pujavem dalt a la terrassa. I què fèiem? Hi havia una renglera de bombilles i les afluixavem per tenir intimitat amb les parelles! El Ramon ens pujava el beure i deia: - sempre m'afluixeu les bombilles! Penseu que en aquells temps lo jovent no marxaven, per això la majoria de joventut es va casar a Bellvís perquè, és clar, les colles d'amics ballaven aquí. No és com ara que és una barreja, que el Big-ben ho barreja tot!

Quan els nois van començar a tenir motos...

A.S. i A.B. - També s'escapaven! Anaven a altres pobles, coneixien gent...

I vosaltres no marxàveu?

A.S. - No! I ara! Nosaltres aquí! Ells s'escapaven los *punyeteros*, ens marxaven i nosaltres anàvem esperant, però feien cap, sempre a última hora feien cap!

Els joves han canviat molt des d'aleshores...

A.T. - La joventut de llavors era molt diferent. Ara hi ha molta més llibertat.

R.Ll. - Ara sou més "tècniques" i la joventut en aquell moment s'aprofitava d'aquesta "no tècnica". Ara es gaudeix d'una altra forma. Penseu que abans quan donaves el primer petonet a una noia els pardalets començaven a vibrar. Ara això potser ja no existeix.

A. T. - S'ha passat d'un extrem a l'altre, abans hi havia més companyerisme.

R.Ll. - Sí, era d'una altra manera. Estàvem més limitats però a la nostra manera també ens ho vam passar molt bé. La vostra vida ara és excepcional. Jo tant debò hagués viscut en aquest temps!

Com heu pogut comprovar ja hem espolsat una petita part de les asgolfes del nostre poble amb aquest primer tema. Però això és només el principi. Us avancem que en els propers números parlarem sobre:

- la **Casa Canal**
- l'**educació** al nostre poble
- els primers **electrodomèstics**

Esperem que un cop més ens faciliteu els vostres comentaris, fotografies, documents... Així, entre tots farem que es conegui la història del nostre passat més proper. Consulteu el web www.bellvis.org/carrilet on hi trobareu més fotografies i documents sobre la pista així com els vídeos de les entrevistes. Moltes gràcies a tots els que hi heu col·laborat!

PER ODILE CARABANTES I NOÈLIA SANS

R. Ll. - De fet, en aquest poble hi ha hagut molts individus que han passat sense més i han sigut vertaders emprenedors del poble. Per exemple el Ramon amb la pista, altres amb la cooperativa... És un poble on tot ho hem trobat bé, inclús d'oposició política no n'hi ha hagut gairebé mai. Està ben encarrilat en aquest aspecte però falta que a totes aquestes persones que van aportar alguna cosa se'ls hi reconegui. Hi ha moltes maneres de fomentar el poble!

